Tanja de Jonge

De moord op Queen_T

Leopold / Amsterdam

WOENSDAG 10 OKTOBER

BIJ HET ZWEMBAD
16.48 UUR

Op de grond bij Lucas' knieën lag een meisje. Haar lange bruine haar waaierde rond haar hoofd. Ze droeg een witte jurk met blauwe vlekken, daaroverheen een spijkerjasje. Een hartvormig gezicht had ze, met donkere wenkbrauwen en een veeg zwarte aarde op haar wang. Ze lag bewegingloos, half op haar zij, haar rechterbeen iets opgetrokken, haar linker languit daaroverheen. Een slaaphouding leek het, maar haar ogen stonden wijd open.
Lucas zat ernaast in kleermakerszit. Hij keek me niet aan. Hij keek ook niet naar het meisje. Zijn blik was naar de grond gericht, de uitdrukking op zijn gezicht leeg. Hij nam een trekje van zijn sigaret. Het tafereel trof me als een mokerslag in mijn buik.
Als mijn broer nergens te vinden was, wist ik dat ik hem hier moest zoeken, achter het elektriciteitshuisje bij het zwembad, tussen de struiken. Hier zat hij als hij de drukte niet meer aankon, als zijn hoofd te vol werd, als hij rust nodig had. Hier zat hij altijd te roken. Filtersigaretten uit de slof die hij gestolen had uit het huis van tante Lucia. Ik wist dat ze hier lagen. Hij verstopte alles wat hij stal hier in de bosjes.

‘Wie is dat?’ vroeg ik. ‘Lucas, wie is dat meisje?’
Lucas maakte een afwerend gebaar en draaide zich van me af. Alsof hij zich wilde afsluiten voor mijn vragen. Ik knielde bij het meisje neer en keek recht in haar ogen. Ik weet zeker dat ze mij niet zag. Haar blik leek dwars door me heen te gaan, naar een andere wereld. Ik voelde een ijsblok in mijn maag zakken, er schoot kippenvel langs mijn ruggengraat, een loodzwaar gevoel nam bezit van mijn lijf, maar ik dwong mezelf op te staan.
‘Lucas, wat is er gebeurd? Wie is dat?’
Mijn broer draaide zich nog verder van me af, hij bleef roken. Wat een eikel! Dit was ernstig. Hier kon hij zich niet voor afsluiten. Ik liep op hem af, trok aan zijn schouders en draaide zijn gezicht naar me toe.
‘Lucas,’ ik schreeuwde nu bijna. ‘Wie is dit meisje?’
Onhandig kwam hij overeind om los te raken van mijn handen, maar ik deed onmiddellijk een stap naar hem toe en pakte hem opnieuw bij de schouders. Ook al is hij twee jaar ouder, ik ben net zo groot. ‘Lucas, geef antwoord!’
Lucas maakte geen oogcontact, maar hij antwoordde wel. ‘Quinty,’ zei hij.
‘Wie is Quinty?’
‘Een vriendin.’
‘Heb jij iets…? Wat is er gebeurd met haar?’
‘Ze lag al zo, toen ik hier kwam.’
‘En dan ga je zitten roken?’
‘Ik kwam hier voor een sigaretje.’
Een tweede ijsblok zakte in mijn binnenste. Hij kwam hier voor een sigaretje! Godallemachtig! En niets ter wereld kon hem tegenhouden, als hij van plan was te roken.
‘Zie je niet wat er met haar is?’ gilde ik in zijn gezicht.

Lucas tilde zijn rechterarm omhoog en weerde me af. Hij draaide zijn rug naar me toe en riep: 'Rot op! Laat me met rust. Houd je bek, ja!'
Maar ik pakte hem bij zijn arm. 'Je moet hier weg,' zei ik. 'Meteen weg en hier niet meer terugkomen.' Daarop sloeg hij me volkomen onverwacht in mijn buik. Ik hapte naar adem en voelde hoe de klap mijn paniek aanwakkerde. Met twee handen greep ik zijn hoofd vast en dwong hem me aan te kijken. Het deerde me niet dat hij uit alle macht probeerde zijn ogen weg te draaien. 'Hoor je me? Ga naar huis. Ga naar mama en vertel haar niks over wat hier gebeurd is.'
Zijn gezicht vertrok in een pijnlijke grimas. 'Laat me los,' piepte hij.
'Wegwezen,' snauwde ik, terwijl ik hem wegduwde. Hij dook ineen alsof hij klappen verwachtte, maar toen ik nog een keer schreeuwde dat hij moest maken dat hij wegkwam, begon hij te rennen.
Ik bleef alleen achter met het meisje en probeerde rustig te worden. De gedachten tolden in een duizelingwekkend tempo door mijn hoofd. Wat was hier gebeurd? Hoe was ze hier terechtgekomen? Wat had mijn broer ermee te maken?
Vreemd hoe je zintuigen in zo'n situatie scherper worden. Ik scande de omgeving en zag voetstappen in het zand, ik zag haar bruine ogen, de rode adertjes in het wit, de zilveren ringetjes in haar oren. Zat er bloed bij haar nek?
Ik knielde opnieuw bij haar neer en stak mijn hand uit om de kraag van haar jasje weg te duwen, tot ik me - net op tijd - realiseerde dat ik hier niets mocht aanraken.
Even bleef ik zo zitten, ik rook de donkere, muffe aarde waarop ze lag, ik hoorde de geluiden in de verte, auto's die over de Kennedylaan reden, het ruisen van de wind in de bomen,

zelfs het gefluit van vogels nam ik in me op.
Geen sporen achterlaten, dacht ik. Er flitsten beelden door mijn hoofd van wat er kon gebeuren als Lucas verhoord zou worden door de politie. Shit, ik moest er niet aan denken, hij zou helemaal van streek raken en dan begon de ellende weer van voren af aan. Wie was daarbij gebaat? Ik niet. Mama en papa ook niet. Voor Lucas zou het een ramp betekenen. Sinds mama en hij in de flat woonden was alles juist weer in rustiger vaarwater beland. Lucas was hartstikke zachtaardig. Altijd al geweest. Hij zou nog geen vlieg kwaad doen. Toch?
Ik keek naar het meisje. Quinty. Wat moest zo'n meisje met mijn slungelige broer? Ze zag er niet uit als een zielig type en mijn broer had alleen maar zielenpieten als vrienden, echt waar. Geen enkele normale vriend of vriendin had hij. Bij iedereen met wie hij omging, zat wel een steekje los.
Plotseling wist ik het zeker. Mijn broer had niets te maken met dit meisje. Het was onmogelijk. Lucas wist niet wat er met haar gebeurd was, ze lag hier al zo toen hij hier aankwam. Dat had hij gezegd en Lucas loog nooit. Stom toeval dat ze op zijn plekje lag. Je kon van alles over hem zeggen, maar niet dat hij oneerlijk was. Hij zei altijd de waarheid, tot vervelens toe. En dus vertrouwde ik erop, dat hij ook nu de waarheid gesproken had.
Ik stond op en liep naar de struiken die het elektriciteitshuisje van de straatkant scheidden. Waar lag die slof sigaretten? Ik dook in de bosjes en vond de verstopplek. Man, wat lag daar allemaal? Nog zes pakjes sigaretten, een half aangevreten ontbijtkoek, een metalen cassette, die had hij vast uit een of andere computer gesloopt, een blikje waarin autozuurtjes hadden gezeten en een klein doosje van een juwelier.
In het blikje zaten verroeste sleutels. Typisch Lucas. Nieuws-

gierig maakte ik het juweliersdoosje open. 'Pasquale Bruni' stond er met sierlijke letters op de bovenkant. In het door de struik gefilterde licht blonken twee stervormige oorbellen. Glinsterende diamanten. Ze zagen er duur uit. Hoe kwam hij aan zoiets?

Ik klapte het doosje dicht en propte het in mijn broekzak. Nu was ik medeplichtig, schoot het door mijn hoofd. Ik wist niet wat hier precies gebeurd was, maar ik ruimde wel Lucas' sporen op. Wat maakte dat van mij? Een misdadiger? Maar het was beter om Lucas erbuiten te laten. Mijn broer was onschuldig. Hij wist niet hoe dat meisje hier terechtgekomen was. Hij had haar alleen gevonden.

Ik duwde mijn jack in de bovenrand van mijn broek zodat ik de pakjes sigaretten en de andere zooi in mijn jas kon meenemen, zonder dat die er onderweg uit zouden vallen. Ik ritste de jas dicht, controleerde de grond en veegde met mijn gympen zo goed mogelijk alle voetsporen uit. Daarna kroop ik in de struiken en wurmde mezelf erdoorheen, waardoor ik op de stoep langs de Kennedylaan terechtkwam. Ik controleerde of alle spullen goed bleven zitten en maakte me uit de voeten. Er begon een klein stemmetje te praten in mijn hoofd. Het zei: Lucas kende haar wel. Hij wist dat ze Quinty heette. Hij noemde haar 'een vriendin'. Bij de ingang van het zwembad propte ik het pak ontbijtkoek in een vuilnisbak, en terwijl ik verder liep, bedacht ik dat ik er zo snel mogelijk achter moest zien te komen, wie die Quinty was en hoe mijn broer haar kende.

BEL DE POLITIE!
17.39 UUR

Voordat ik het huis binnenliep, liet ik de spullen van Lucas uit mijn jas vallen in een donkere hoek van de garage. Uit het zicht van papa en Astrid. Ik had geen moeite hoeven doen, want het huis was leeg. Ik vroeg me niet eens af waar ze waren.

Ik snelde naar mijn kamer, naar mijn eigen, veilige plek. Mijn voeten stampten op de trap. Een hol, bonkig geluid brachten ze voort. Ik moest met mijn armen aan de leuning trekken om boven te komen.

Er duizelden beelden door mijn hoofd. Het gebladerte bij het elektriciteitshuisje, de schaduwvlekken van de takken, de grond met daarop het levenloze lichaam. Mocht het wel, een meisje voor dood achter laten? Wie doet zoiets?

Ze zou hoe dan ook gevonden worden. Misschien vanavond, misschien morgen in de loop van de dag. Het was een kwestie van tijd. Ik strompelde mijn kamer binnen, zo uitgeput voelde ik me.

Wat als niemand haar vond? Dan lag ze daar de hele nacht. En er liepen ratten door de stad. Iedereen wist dat die beesten er waren. Ze aten vuilnis uit de prullenbakken. In gedachten zag ik ze snuffelen bij het meisje. Mijn adem ging gierend door mijn keel. Een ding was zeker. Ze moest vanavond nog weg daar.

Wat als ikzelf de politie zou bellen? Een anoniem telefoontje, van een omstander die haar had zien liggen. Dat kon toch? Maar was het genoeg om mijn nummerherkenning uit te zetten? Hadden ze bij de politie apparatuur om anonieme bellers te vinden? Ik wist het niet, maar het idee sprak me niet

aan. Dan kwamen ze toch bij mij om vragen te stellen.
Hoe heb je haar gevonden, Stijn? En waarom ben je eerst naar huis gegaan? Waarom belde je niet meteen? 'Nou, eigenlijk had Lucas haar gevonden. Mijn broer. Hij kende haar naam. Hij zei dat ze al zo lag, toen hij daar kwam. En ik geloofde hem op zijn woord.'
Een golf zenuwen sloeg door me heen. Twijfel kreeg vat op mijn gedachten. Iets klopte er toch niet, voor mijn gevoel. Hoe kon Lucas van niets weten, terwijl hij naast het lijk zat te roken? Het leek niet logisch. Maar bij mijn broer was nooit iets logisch. Lucas was altijd al anders geweest dan anderen. Mijn moeder zei dat ook. 'Hij gedroeg zich heel anders dan jij,' zei ze vaak. 'Zodra jij het kon, trok je de deur open, klauterde de trap op, gooide de schoenen uit de kast en maakte tekeningen op de muren. Lucas deed dat allemaal niet. Lucas trok de woonkamerdeur wel open, maar hij deed hem daarna weer dicht. En weer open. En weer dicht. Hij had geen interesse in wat er achter de deur zat, hij had alleen interesse in het mechaniek van de deur zelf.'
En toen hij groter werd, had Lucas allerlei vreemde gewoontes gekregen. Hij likte aan ijzeren voorwerpen die hij tegenkwam en hij deed vogelgeluiden na en hij spaarde oude sleutels. Tante Lucia deed ze in een diepvriesdoosje voor hem. Als kind liep Lucas daar altijd mee te schudden. Dat geluid hoorde bij mijn broer. Een rammelende sleuteldoos. Hij praatte nauwelijks toen hij klein was. Praten liet hij aan mij over.
Nee, beter was het, als ik de politie belde en Lucas uit het verhaal wegliet. Ze zouden niets van hem begrijpen. Ze zouden hem overstuur maken. In gedachten oefende ik mijn verslag van de gebeurtenissen. 'Ik liep toevallig langs het zwembad en zag een dood meisje liggen in de struiken.'

Maar dat meisje was vanaf de stoep niet zichtbaar. Vroeg of laat zouden ze vragen: 'Hoe kwam je daar dan terecht? Je moet door het struikgewas zijn gegaan om haar te zien.' Dan had ik een logische verklaring nodig.
'Ik zag iets bewegen, ik dacht dat het een konijn was. Ja. Ik dacht dat er een konijn ontsnapt was ergens en toen ben ik de struiken in gelopen om hem te vangen en toen zag ik dat dode meisje liggen.'
'En waarom heb je toen niet meteen 1-1-2 gebeld?' Mijn maag trok samen. Ik wist geen antwoord. Maar als ik geen antwoord kon geven op die simpele vraag, zou mijn hele verhaal ongeloofwaardig zijn. En trouwens, welke veertienjarige duikt nog in de struiken om konijnen te vangen?
Maar wat moest ik dan verzinnen? Ik ging op mijn bed zitten en dacht na. Ik kreeg bijna geen adem, alsof ik in plastic folie werd gewikkeld, die bij elke leugen die ik bedacht, strakker trok en me de adem benam.
Moed is nodig, op zo'n moment. De moed om je nek uit te steken en het probleem onder ogen te durven zien. De moed om moeilijke vragen gewoon te laten komen, en daarna maar zien wat er gebeurt. De moed om de rust die Lucas nu eindelijk had in zijn leven, weer kapot te maken. En ook het rustige leven van mijn moeder. Maar toch. Het was nodig. Ik moest iets doen.
Ik pakte mijn telefoon en woog hem in mijn handen. Ik twijfelde nog. Ik wist te weinig. Als ik alleen maar wist hoe Lucas Quinty kende. Dan kon ik een beter verhaal vertellen. Maar had ik een keuze? Er lag een dood meisje buiten. Ik wist dat ze daar lag. Van alle mensen in de stad, was ik een van de weinigen die wist dat ze daar lag. En Lucas natuurlijk. Hij wist het ook.

Terwijl ik de belfunctie aantikte om het te doen, trilde het apparaat. Mama belde. Ik nam op.
'Stijn, waar blijf je nou? Je zou om kwart voor zes hier zijn voor het eten. Lucas zit al aan tafel.'
Ik keek naar de tijd en schrok. 'Sorry, mama. Ik kom er meteen aan,' zei ik. Ik hing op, stopte mijn telefoon in mijn broekzak en rende mijn kamer uit, de trap af.
Straks zou ik bellen met de politie. Dat was zeker. Ik ontkwam er niet aan. Maar later op de avond. Als ik Lucas gesproken had. Na het eten zou ik het doen. Ik beloofde het aan mezelf. En met iets van opluchting over dit plotselinge uitstel, stapte ik op de fiets en reed naar mijn moeders huis.

HARDE SCHIJF
18.09 UUR

Ik liet de liftdeur achter me dichtvallen en liep over de galerij naar de voordeur, die ik met mijn sleutel opende. 'Ik ben er,' riep ik.
'Stijn is er, Lucas,' riep mama. Alsof hij me zelf niet hoorde roepen. Ze liet Lucas in de kamer achter, trok de deur dicht en kwam de gang in.
'Sorry dat ik zo laat ben, ik zat huiswerk te maken,' zei ik, terwijl ik snel mijn jas ophing.
'Lucas is de hele middag al uit zijn humeur,' zei ze op gedempte toon. Ze veegde een lok achter haar oor die uit haar opgestoken haar was losgeraakt.
Ik voelde mijn hart in mijn keel kloppen. 'O?' vroeg ik verbaasd. Ik probeerde mijn stem onschuldig te laten klinken.
Ze keek me oplettend aan. 'Hij kwam vanmiddag geprikkeld

uit school. Veel later dan normaal. Ik vroeg waar hij geweest was, maar hij wilde niets vertellen.'
Ik slikte. Er kwam niets in mij op wat ik kon zeggen.
'Jij weet niet hoe het komt, toch?' vroeg ze.
Er begonnen mieren door mijn ingewanden te kruipen. Waarom deed ze dit toch altijd? Nu moest ik tegen haar gaan liegen. Ik haatte dat. Maar het alternatief was dat ik haar vertelde over Quinty, en dat leek me geen verstandig idee. Ik haalde zo nonchalant mogelijk mijn schouders op. 'Nee,' zei ik, terwijl ik het bloed naar mijn gezicht voelde lopen. Snel glipte ik langs haar heen naar de deur van de kamer, zodat ze mijn rode wangen niet zou zien.
Aan tafel tijdens het eten pijnigde ik mijn hersenen over een goed moment om Lucas te spreken. Niet tijdens het eten en ook niet daarna. De flat was wel een goede plek, want hier was hij thuis. Maar mama mocht er niet bij zijn als ik hem sprak. Hoe kreeg ik haar weg?
'Ik zag weer een karretje op de oprit staan,' merkte mijn moeder op.
'Een vouwwagen,' zei ik.
'Wat moet je vader daar nou weer mee?'
'Doorverkopen,' zei ik. 'Hij heeft hem voor een prikkie gekocht op Marktplaats, hij denkt dat hij er winst op kan maken.'
'Tsss,' zei mama, 'ouwe sjacheraar.'
'Ouwe sjacheraar,' herhaalde Lucas. Hij begon te lachen.
Mama schoot ook in de lach. 'We hebben straks nog een toetje,' kondigde ze aan. 'Wanneer hebben jullie proefwerkweek?'
'Meteen na de herfstvakantie,' zei ik.
'Over twee weken?'

‘Nog anderhalve week naar school, dan een week vakantie, daarna toetsweek.’
‘Gaat het lukken om bij papa thuis te leren?’
‘Waarom niet?’ vroeg ik.
‘Het lijkt me zo onrustig met al die spullen om je heen.’
Ik haalde mijn schouders op. Die spullen waren mijn probleem niet. Maar of ik ooit nog voor proefwerken kon leren? In gedachten zag ik Quinty liggen. Ik moest Lucas vragen waar hij haar precies van kende.
‘Anders mag je ook hier logeren, hoor. Als dat rustiger voor je is.’
‘Dat hoeft niet. Astrid overhoort me vaak.’
‘O,’ zei ze. Ze krabde aan een vlekje op het tafelkleed.
‘Wat is het toetje?’ vroeg Lucas.
‘Tiramisu,’ antwoordde ze. Ze richtte haar blik weer op mij. ‘Kun je straks als je naar je vader gaat een kookboek bij tante Lucia afgeven? Dat heb ik van haar geleend en ze wil het graag terug.’
‘Waarom doe je het zelf niet?’ vroeg ik.
‘Nou Stijn, je mag best wel eens iets voor je moeder doen,’ reageerde ze verontwaardigd.
‘Nee, ik bedoel, als je zelf even gaat, blijf ik hier wel een uurtje bij Lucas. Dan kun je gezellig even koffiedrinken met tante Lucia.’
Mijn moeder zorgt altijd voor back-up als ze ’s avonds weg moet. Onzin, want Lucas is zestien, dan kun je best alleen thuisblijven, bovendien is hij ’s middags uit school ook alleen thuis. Maar goed. Ze keek alsof ze ijs zag branden. Achteloos haalde ik mijn schouders op. ‘Dan zie je haar ook nog eens.’ Voorzichtig bestudeerde ik haar gezicht. Trapte ze erin? Ze keek blij.

‘Nee, dat wil ik niet,’ zei Lucas.
‘Dat vind ik erg aardig van je, Stijn.’
‘Ze is om acht uur weer thuis, Lucas,’ zei ik. ‘Tot die tijd blijf ik hier.’
‘Dat wil ik niet,’ zei Lucas weer.
‘Om acht uur,’ zei mama. ‘Dan ben ik weer thuis, dat kan wel even.’ Daarna stond ze op en haalde het toetje uit de keuken.

Ze had de deur nog niet achter zich dichtgedaan of Lucas begon vragen te stellen.
‘Waar heb je de harde schijf gelaten?’
‘Welke harde schijf?’ vroeg ik.
‘Hij lag in de struiken. Bij de sigaretten. Toen ik terugkwam was ie weg.’
Ik verstijfde. ‘Toen je terugkwam?’ vroeg ik. ‘Ben je nog teruggegaan vanmiddag? Ben je gek? Ik heb toch gezegd dat je…’
‘Al mijn spullen waren weg!’ zei Lucas. ‘Waar is die harde schijf gebleven? Die heb ik nodig.’
‘Die wat? Maar Lucas, wat is dat voor harde schijf dan? Waar komt dat ding vandaan?’ Het duizelde me. ‘Heeft niemand je gezien?’
‘Weet ik veel. Ik moet die harde schijf terug hebben. Je hebt mijn spullen toch niet weggegooid, he?’
‘Ik heb niks weggegooid. Alles ligt bij papa in de schuur.’
‘Bij papa. Oké.’
‘Wat staat erop dan?’
‘Bij papa vindt niemand hem. Daar is het zo’n rotzooi in de schuur. Toch, Stijn?’
‘Mag niemand hem vinden?’ vroeg ik.
‘Ja,’ zei hij.

‘Waarom niet?’
‘Ik kan het niet vertellen,’ zei hij. ‘Rotzooi in de schuur is goed.’
‘Waarom niet?’
‘Ik heb Quinty beloofd dat ik niets zou vertellen.’
‘Waar ken je haar van?’
‘Van school.’
‘Zat ze bij jou op school?’
‘Nee, bij jou op school, maar ze kwam wel eens bij mij. Als ze advies wilde.’
‘Advies? Waarover?’
‘Computers.’ Hij krabde aan zijn oor. ‘Ja, wat kijk je nou? Ik weet meer van computers dan die studiebollen bij jou op school hoor.’
‘Ja dat weet ik,’ zei ik. ‘Maar hoe weet die Quinty dat ze jou daarvoor moet hebben?’
Lucas haalde zijn schouders op. Het was even stil. Ik vroeg me af wat ik moest vragen. ‘Had ze computerproblemen dan?’
‘Ja, duh.’
‘Problemen met haar harde schijf ?’
‘Zoiets. Ik zeg al, ik kan het niet zeggen. Ik heb het beloofd.’
‘Waren jullie vrienden?’
‘Zoiets.’
‘Kende je haar goed?’
Hij keek naar de muur en zei niets meer.
‘Kom op, Lucas,’ riep ik. ‘Hoe kan het dat ze zo lag, daar? Daar is toch iets gebeurd. Jij moet toch meer weten.’
‘Ze lag daar al zo toen ik er kwam. Ik weet niet hoe ze daar kwam. Ik weet het niet.’ Hij sprak met stemverheffing nu. ‘Laat me met rust ja, houd je bek en laat me met rust.’
En natuurlijk kwam precies op dat moment mijn moeder

thuis. Veel te vroeg, want tante Lucia bleek niet thuis te zijn. Ze schrok van Lucas' geschreeuw, vroeg me wat er aan de hand was, maar luisterde nauwelijks naar mijn antwoord.
Het was ook altijd hetzelfde liedje. Lucas werd getroost, geknuffeld en gerustgesteld. Tegen mij zei ze doodleuk dat ik maar naar huis moest gaan. Blij toe dat ik niet bij hen woon. Het kan er nooit eens normaal aan toe gaan bij mama en Lucas. Er is altijd gedoe. Toen ik naar buiten liep, was ik opgefokt en gefrustreerd. Om de situatie, om hoe mama deed, maar ook omdat ik te weinig informatie had losgekregen uit Lucas. Ik was ervan overtuigd dat hij veel meer moest weten. Ik moest erachter komen wat er gebeurd was met Quinty. Hoe wist ik zeker of mijn broer er echt niks mee te maken had?
Toen ik terugfietste, overwoog ik nog even langs de Kennedylaan te rijden, om nog een keer te kijken naar het meisje. Maar ik onderdrukte mijn neiging. Ik wilde daar niet gesignaleerd worden, vlak voordat ik de politie zou inlichten. Ook misdadigers schijnen altijd terug te keren naar de plaats delict. Dat moest ik dus maar niet doen. Ik nam daarom een omweg en zette even later mijn fiets onder de carport. Ik had geen zin om hem binnen te zetten.

QUEEN_T
19.55 UUR

'Heb je het al gehoord?' vroeg Astrid bij binnenkomst aan me.
'Wat?' vroeg ik.
'Er is een dood meisje gevonden in de buurt van het zwembad.'

Meteen trok mijn maag samen. Ik hoefde niet meer te bellen. Quinty was al gevonden en het nieuws verspreidde zich. Dit gebeurde natuurlijk. De hele stad zou erover praten en dan moest ik een pokerface ophouden. Een licht gevoel van paniek welde in me op. Hoe deed je dat? Niets laten merken en toch geïnteresseerd zijn?
'Het schijnt een meisje te zijn van jouw school. Een jong kind nog. Brugklas. Dertien jaar.'
'Van mijn school?'
'Ja.'
'Wie is het?'
'Is nog niet bekend.'
'Hoe kan het dat ze dood was?' vroeg ik. 'Is ze verongelukt?' Ik probeerde mijn stem zo evenwichtig mogelijk te laten klinken, maar ondertussen voelde ik me als een strakgespannen snaar. Al mijn spieren trokken samen. Het ging vanzelf en ik kon het niet tegenhouden.
'Dat zijn ze nu aan het onderzoeken. De politie doet sporenonderzoek. We reden erlangs net. Je weet niet wat je ziet! Alles is afgezet, overal staan politieauto's en er staat ook zo'n witte tent bij. Je weet wel, die je ook altijd op televisie ziet. Dat doen ze als ze een dood lichaam vinden, hè. Die worden dan in zo'n witte tent onderzocht om ze aan het zicht van het publiek te onttrekken. Dat is ook een naar gezicht natuurlijk, zo'n lijk.'
'Denken ze aan een misdrijf?' In gedachten zag ik Lucas zoeken naar zijn spullen tussen de struiken achter het zwembad. Wat bezielde die sukkel om terug te gaan naar die plek. Hij had vast sporen achtergelaten. Ik schrok bij die gedachte. Lucas had er natuurlijk niet aan gedacht zijn voetafdrukken uit te vegen. Als Lucas aan een harde schijf dacht, was er in zijn